

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dissertatio Triplex Theologica, Ad Mentem Præclarissimi
Ecclesiæ D. S. P. Avgvstini, (Cui consonat Doctor
Angelicvs cum Melliflvo,)**

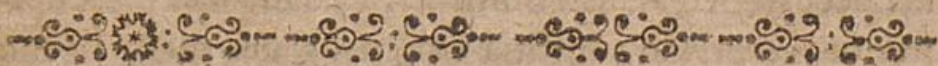
Schweitzer, Johannes

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.LXXXII.

Dubium quartum. Quomodo secundùm S. Augustinum traducatur in
posteris peccatum originale?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39320

dist. 32. qu. 1. art. 1. ad 4. *Fomes incensus, secundum quod ad suum formale conjungitur, quod est defectus iustitia, & remissus, secundum quod à tali defectu separatur.*

DUBIUM QVARTVM.

Quomodo secundum S. Augustinum traducatur in posteros peccatum originale?

CONSTAT ex jam dictis, rationem voluntarii, quæ est in peccato originali, desumi ex voluntate primi hominis, juxta illud Augustini lib. 6. cont. Jul. c. 9. *Hoc malum non ab illa prima institutione natura, sed à primi hominis mala voluntate sumpsit exordium.* Sed explicare, quomodo peccatum illud in posteros transfundatur, hoc opus, hic labor. Hæc enim difficultas gravissima etiam summum Augustini ingenium non parum torisit. Urgebant enim continuo Pelagiani, non posse sine impietate asseri, Deum animam peccatricem creare, hoc autem sequi, si parvuli nascantur in peccato originali, cum nulla rima possit assignari, per quam intret peccatum in animam solam capacem peccati, si ea creetur, cum corpori unitur, cum nec unio, nec corpus, cui unitur, sit infectum peccato. Sic ratiocinabantur contra Augustinum acutissimi hæretici, & cona-

coriabantur evincere, non transfundi in posteros primi
 hominis peccatum originale. Licet autem Augustinus
 inhaereret constanter doctrinae suae de transmissione
 peccati, siue crearentur, siue traducerentur animae, &
 rimam quaerenti Juliano responderet lib. 2. de nupt.
 & concup. c. 28. *Quid quaeris latentem rimam, cum
 habeamus apertissimam januam? Per unum hominem, ait
 Apostolus, peccatum in mundum intravit. Et lib. 3.
 cont. Julian. c. 3. Profecto aut utrumque vitium de
 homine trahitur (quod dicendum fuisset, si anima cum cor-
 pore traduceretur) aut alterum in altero tanquam in vase
 vitiato corrumpitur, si nempe animae crearentur; &
 & quamvis etiam de immortalitate animae non dubi-
 taret S. P. illud tamen argumentum de modo propa-
 gationis, si anima crearetur à Deo, fuit illi visum adeo
 difficile, ut vix sibi persuadere potuerit, animas creari
 ex nihilo, quia capere non poterat, qua justitia anima
 creata innocens, immunis ab omni peccato mitteretur
 in carnem peccati, & premeretur tantis malis, ut patet
 ex Epist. 28, & 157. l. 2. de orig. animae. c. 3. & c. Hinc
 licet S. Pater neutri sententiae firmiter adhereret, juxta
 illud lib. 10. de Gen. ad litt. c. 21. *Ego adhuc inter u-
 trosque ambigo, & moveor aliquando sic, aliquando au-
 tem sic.* Ibidem tamen cap. 23. visa fuit illi probabi-
 lior sententia de animarum propagatione. Examina-
 tis enim utriusque sententiae fundamentis, sic conclu-
 dit: *His igitur, quantum pro tempore potuimus, pertra-
 ctatis, omnia paria, vel pene paria ex utroque latere ra-
 tionum, testimoniorumque momenta pronuntiarem, nisi
 eorum sententia, qui animas ex parentibus creari putant,*
 de*

de baptismo parvulorum præponderaret, &c. Sed non ita præponderavit dicta sententia, ut Augustinus desineret dubitare. Licet enim Bellarminus asserat, S. Patrem in libris compositis post libros de Genesi ad litt. *apertissimè refellisse sententiam de traduce animarum*, præsertim in Epist. citata 157. ad Optatum, in qua ait, *sententia Tertulliani*, qui animarum propagationem defendit, *nihil dici posse perversius*, & quod Authores sententiæ de traduce animarum, *propaginem animarum inconsideratâ temeritate defendant*; sed contrarium eruditè probat P. Norisjus ex ipsa etiam proximè citata Epistola, in cujus initio recitata utraq; opinione ait S. Pater: *Quarum autem rerum atque causarum ratione permovear, ut in neutram assertionem meam inclinetur assensus, sed adhuc inter utramque disceptem*. Et in lib. de orig. anim. post citatam Epist. composito, cap. 16. de traduce animarum dicit: *Ego nec defendo, nec refello*. Refellit quidem ibidem utriusque sententiæ argumenta, sed in eum finem, ut utriusque incertitudinem demonstraret. Neque obstat, quod opponitur de perversitate sententiæ Tertulliani, quia hic putavit animam esse corpoream, & *corpulentis*, ut Augustinus ait, *seminibus exoriri*. Contra cuius sententiæ defensores disputat S. Pater lib. 7. de Genes. c. 9. & lib. 10. c. 25. *Incredibilius dogma vocat*: Nunquam autem de hoc modo propagationis dubitavit, sed, *verum incorporeum semen anime sua quadam occulta & invisibili via seorsum ex patre currat in matrem, cum sit conceptus in semina*, dubitavit, ut patet ex cit. Epist. Unde etiam citato libro de Gen. c. 10. ait: *Per semen quippe*

quippe concumbentis patris transfundi etiam semen anime volunt. Et ibidem cap. 7. de materia spiritali disputat, & citata Epist. proponit difficultates insurgentes, admissio illo semine seu materia spiritali, ex quo anima fiat, iudiciumque suspendit. Perseveravit igitur in dubio, usque in finem vitæ, & ob eandem difficultates in Ecclesia Occidentali plures alij Patres Augustinum secuti per plura sæcula, ut refert & probat P. M. de Noris in vind. c. 4. §. 3. & Natalis Alexander in hist. sæculi V. de animæ origine dubitarunt, etsi immortalem esse assererent. Quod illis vitio verti non debet, cum viri prudentis sit, ob occurrentes graves dubitandi rationes suspendere iudicium. Nono sæculo adhuc quibusdam Patribus visa fuit dubia de animarum origine sententia, ut constat ex S. Prudentio Episcopo Tricassino, qui lib. de prædest. adver. Joannem Erigenam c. 6. ait: *Nascitur de carne caro; sed utrum & anima similiter de anima nascatur, magna questio est, & à Patribus diu, multumque discussa, sed absque certa definitione relicta.*

Respondeo & dico, Causa, radix, tradux & vehiculum peccati originalis, quo inficiuntur posteri Adæ, est concupiscentia. Est indubitata Augustini sententia, ipsis etiam Augustini adversariis pelagianis fatentibus, qui ideo pertinaciter negaverunt, concupiscentiam natam esse ex peccato Adæ, sed esse proprietatem naturæ bonam dicebant. Hanc sententiam S. Augustinus lib. 5. contra Julia. c. 11. numerat inter veritates catholicas antiquitus traditas, quibus asserit impiam novitatem suffocari.

Pro-